Cristina ispas rezervaţia
y
Cristina ispas rezervaţia

* *poezie* prefaţă de Bogdan-Alexandru Stănescu *rezervaţia* de Cristina Ispas prefaţă de Bogdan-Alexandru Stănescu seria Poezie i colecţia Prezent
e 2011
www.cdpl.ro I editura cdpl.ro tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349
editor: Cristian Cosma (un cristian) producţie: Victor Jalbă-şoimaru
— X Cartea a apărut cu sprijinul *K.Uj* Administraţiei Fondului Cultural Naţional
e ilustraţia de pe copertă: *The Journey* de Adrian Sandu, acryl/pânză, 2010 typefaces Warnock Pro & Adobe Text Pro, designer Robert Slimbach, Adobe Sistems incorporated tipărit la Mega Prinţ, Cluj-Napoca

0987654321
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Zaharia, Cristina Maria rezervaţia/Cristina Ispas; pref. de Bogdan-Alexandru Stănescu.
— Bucureşti: Casa de pariuri literare, 2011 ISBN: 978 – 606 – 8342 – 27 – 6
1. Stănescu, Bogdan-Alexandru (pref.)
821.135.1 – 1

Viitorul luminos grupul de suport oameni de *weekend* oameni de *weekend* furtună amicală *weekend* domestic *weekend* la mare
FM
vrabia *weekend* la corabia *second life* sinucişii societăţii micile forţe concediu aniversare *weekend* la munte *weekend* la mare oameni de *weekend* îi… *weekend* în Bucureşti… alt *weekend* la munte…
weekend cu prieteni ploaie de vară potboiler film poliţist *vişine* moartea în conversaţie sport repliere *weekend* în Bucureşti îi *des espaces autres*

Cristina Ispas s-a născut la 29 august 1979, în Corabia.

A absolvit Facultatea de Litere şi Masteratul de Literatura Română Modernă şi Contemporană la Universitatea din Bucureşti.

Doctor în filologie, din 2008, cu o teză despre poezia post decembristă.

A debutat în volum în 2007, la Editura Vinea, cu *fetiţa, mixaj pe vinii.*

Prezentă în antologiile *La Neagra* (Editura Mirador, 2007), *Nasturi în lanul de porumb* (Editura Brumar, 2008*), poate ne vedem* (Editura Mirador, 2010) şi *Echinox* (2010).

Viitorul luminos

E deja loc comun să spui că anii din preajma sfârşitului sau începutului de secol sunt ani marcaţi de criză în ansamblul creaţiei artistice a perioadei respective. Poezia românească nu face excepţie, ea traversând o asemenea criză de aproape două decenii. Bineînţeles, însă, că această criză, în planul creaţiei, are cu totul alte valenţe decât în cel economic sau social. Şi cred că acest lucru s-a dovedit cu precădere în poezia feminină a ultimilor ani, unde clivajul faţă de tradiţia modernismului nouăzecist s-a manifestat prin exploatarea îndârjită a spleenului, o reprimare programatică a lirismului şi cultivarea unui neo-realism cu funcţie de protest social. Lucrurile nu au rămas neschimbate, însă, din anii 2000, ci, aşa cum o demonstrează volumul de faţă, cel de-al doilea semnat de Cristina Ispas, anumite trăsături ale liricii feminine două miiste s-au transmis şi valurilor următoare de scriitoare, apărând însă numeroase ingrediente noi.

În cazul Cristinei Ispas şi în special al acestei *rezervaţii* atât de atent şi de bine construite, se observă o adevărată punere în scenă a scenariului apocaliptic (folosesc termenul în sensul încărcat de Northrop Frye): dacă incipitul volumului pare o inocentă punere în funcţiune a Mnemosinei, o tradiţională excursie în tărâmul amintirii, finalul acestui *grup de suport* demontează

extrem de eficient fragilul edificiu, în două versuri: „de umeri sunt poate atârnate genţi / la gât sunt poate înfăşurate fulare / de la un timp câţiva continuă să urmărească punctele negre / care se deplasează încet spre stânga / câţiva încep deja să uite / câţiva înnebunesc11.

Trecerea de la introul aşezat sub un motto din Rilke la corpul central al volumului, *oameni de weekend,* ce stă sub semnul unei scrisori / satiră / protest trimisă (sau nu, din câte ţin minte a fost o descoperire fără sursă dezvăluită) de Kurt Cobain la mtv, poate fi percepută ca o alunecare de la trecutul recent la un prezent decupat din peisajul mai cuprinzător al spleenului trăit fără disperare, ci cu răbdarea celui resemnat în faţa bolii epocii. Nu vreau să alunec acum pe panta curriculară de tipul „ce spune de fapt poetul", însă decuparea portretului peste încă zece am 52

paradisul subteran
54

competiţie *weekend* ia ţară *fitter happier. weekend* cu bebeluşi S9

maşinile dezirante epidemie cu una, albinele, 3

terorismul consensului hidrogen sulfurat un oraş liniştit tehnici

the city

...

prăjitură psihică prefabricată".

sindromul clerambeault *protect mefrom whatl want-protect mefrom I want-protect meprotect me* 77

I'm in the basement, you're in the sky 7 g

Salfia IIIZIIIso *and true Iove wins/on lollipops and crisps* şi *this is Iove that I mfeeling/even in the summer, even in the spring* 82

credibilă şi incredibilă o *cuck*: 84
85

filme stricate zece bile colorate *spirit deşire/we willfall* 90

ea ch cyborg will die for a while

50*1 started to dance/ without wearing no seatbelts*
92
andifl llhave Togo, willyou remember me?
medicamente
„— 95
otrava

moartea aiui Popescu
4 – 3, 2; zero **IIZZZZZ99**

colonia Denitenciară sfârşit e tratat în termeni de pierdere a teritoriului, transmutarea lui în teritoriul acestei teoreticităţi nefiind altceva decât *pharmakon.* De altfel, în economia volumului, unde angoasa în faţa viitorului este adevărata umbră aruncată atât peste actul scrierii, cât şi peste cel secundar, al trăirii, evenimentul existenţial îşi pierde greutatea pe care o avea în poemele colegilor de generaţie mai vechi. Accentul se mută, încet, încet, în cadrul semnului poetic, de pe trăire, pe text, adică începe, cred eu, să parcurgă în sens invers drumul pe care l-a parcurs în ultimii zece ani.

Bogdan-Alexandru Stănescu omului contemporan în ipostazele sale de consumator al libertăţii oferite legal, aka weekend, excursie, mi se pare un demers comparabil cu cel al pictorilor impresionişti, care surprindeau noua burghezie bucurându-se de ceva cu totul nou: timpul liber. Dacă, în cazul lor, demersul era îndreptat împotriva studioului şi academismului, adică era un gest critic (mai ales când introducea şi o tânără goală pe pajişte) faţă de pictura contemporană oficială, a extrage omul contemporan în exercitarea falsei libertăţi mi se pare un gest la fel de critic, însă aici critica e una socială, iar observaţia devine act antrooologic. În acest ciclu al volumului, poezia este notaţie succintă, atentă, dispar chiar şi acele ruperi de ritm, „urcări în atac” precum cel din incipitul volumului. Atunci când au loc, însă, sunt mult mai blânde, au traiectorii indirecte: „pomii sunt arşi iarba uscată şi nu ne întâlnim cu nimeni / rarele priviri ricoşează când ne ating, speriate”. Asta ar fi o mostră de lirism, o

breşă în liniaritatea descrii Dtiv-narativă. Weekendul devine un teritoriu autonom, un spaţiu anost, la fel de monoton ca şi restul tim Dului. Însă bântuit de nevroze în care societatea, cu toate canalele sale de propagandă, pompează iluzia libertăţii, a timpului care-ţi aparţine, pe care-l poţi opri prin simpla acţiune a îndepărtării de propria viaţă. Weekendul are aceeaşi monotonie demenţială, fie că e situat în acelaşi cadru în care-ţi Detreci restul vieţii, fie că inventezi fugi mai mult sau mai puţin reuşite. Şi un excelent instantaneu al acelor ore imposibile din Bucureştiul ars de vară, duminică după-amiaza, când ai realmente senzaţia că eşti ultimul membru al speciei tale bolnave şi ca antidotul pe care-l porţi în sânge e prea preţios pentru a fi împărţit cu mutanţii din jur: „e ora la care singurele fiinţe întâlnite De străzi / sunt misionarii / în cămăşile lor albe, tunşi nazi, / şi pisicile care se caţără pe nivele / la o fereastră, tălpile cuiva care se bucură de razele târzii, / par două păsări adormite". Sentimentul acelei după-amiaze apocaliptice, extrapolat la nivelul întregii vieţi, e cel care domină întregul volum al Cristinei Ispas.

Ciclul *maşinile dezirante* marchează o ruptură în volum, atât la nivel stilistic, cât şi semantic. Poezia e mult mai rece, a dispărut tristeţea marcată declarativ în primul ciclu amplu, iar absenţa melancoliei adaugă un luciu de maşină versului, care devine şi mult mai amplu. Când vorbesc despre poezie rece mă refer la o acuitate superioară a privirii, o analiză lipsită de milă a unui *environment* populat de maniaci, de depresivi şi de schizofrenici care vorbesc despre viaţă şi cum ar trebui să fie ea: „un gol de aer un bătrân care mirosea puternic a alcool o bicicletă care era să dea peste / mine un sandviş care m-a mânjit puţin pe geacă somnambulii care se loveau unii de alţii / pe străzi există atâtea posibile explicaţii aleg una, mă aşez la birou"... Chiar şi un eveniment familial destul de dureros

Acum, când mă gândesc la toate acestea, mă minunez că am ieşit teafăr din lumea acelei febre şi că m-

am regăsit în viaţa obişnuită unde fiecare voia să fie susţinut în sentimentul de-a se găsi printre lucruri şi fiinţe cunoscute şi unde cu atâta precauţie rămâneai în domeniul inteligibilului. Dacă aşteptai ceva, venea ori nu venea; altceva nu se putea întâmpla. Aici, erau, o dată pentru totdeauna, lucruri triste, lucruri plăcute şi multe altele secundare. Dacă ţi se pregătea o bucurie era o bucurie şi trebuia să te porţi ca atare.

RAINER MARIA RILKE

grupul de suport

a) **amintirea** nici n-am avut bine timp să ne strângem şi goarna a scos deja primul ţipăt la adăpostul frunzelor care nu încetau să cadă

În culori calde pe trupul plin al învăţătoarei grupul prinde viaţă

b) **prietenii** jos de tot după ce cobori scările între pereţii din piele groasă şi caldă în jurul mesei sunt prietenii râd mult şi consumă pradă unei dulci ameţeli vocile se amestecă se mestecă se amestecă până când masa devine pentru ei un obiect fără rost un loc de joacă prea bine marcat

Iar dimineţile vin din ce în ce mai greu atunci grupul se uită în sfârşit la lume şi are impresia că o descifrează are impresia că o înţelege *perfect*

c) **acţiunea**

În martie soarele şlefuieşte prin casă suprafeţele zgâriate întinde ca-n palmă, prin parcuri, frunţile tuturor sus de tot pe terasa luminoasă şi tandră sunt prietenii în jurul mesei *muşte care zumzăie fericite în vitrina însorită* oameni de *weekend*

Dear Empty tv the entity of all Corporate Gods

We will survive without you. easily the oldschool

Is going down fast lifes Dedication is Now to Do Nothing But slag something

KURT KOBAIN XXX PROFESSIONAL ROCK MUSICIAN

pradă unei dulci ameţeli

d) **amprente** grupul iese în faţa clădirii îşi aprinde ţigările vorbeşte la telefon cerul e acoperit de puncte negre

În curând ţigările se sting sub pantofi în mâini apar sticle de apă covrigi brichete care ajung în alte mâini un râs iese frânt dintr-un trup apoi din altul de umeri sunt poate atârnate genţi la gât sunt poate înfăşurate fulare de la un timp câţiva continuă să urmărească punctele negre care se deplasează încet spre stânga câţiva încep deja să uite câţiva înnebunesc emoţia pur şi simplu emoţia n-a fost niciodată un bun detectiv **oameni de *weekend***

O echipă de la tvr, un reporter şi un cameraman, transmit ceva cu bursa de mărfuri pe fundal un stol de vrăbii trece razant pe deasupra unei haite de câini o alarmă se porneşte din senin în rest parcarea e goală tipul care astă iarnă purta un fes roşu la fel ca al meu trece pe lângă mine şi dispare sunt încărcată de bagaje

(dulciuri o sticlă de suc cinci franzele pentru bunică-mea laptopul două cărţi pentru mine şi un rând de haine de schimb restul bagajelor, pentru concediu, le las în maşină) trântesc portiera cu piciorul când deschid poarta, un câine pe care nu mi-l amintesc profită şi fuge în drum pe alee, sub viţă, e răcoare altfel totul e parcă prea tăcut pe bunica şi pe bunicul îi găsesc în casă la televizor urmăresc nemişcaţi înmormântarea lui Michael Jackson

Între corabia şi calafat vegetaţia a pierdut controlul casele sunt înfundate în păduri şanţurile mocirloase atârnaţi de garduri sau cocoşaţi pe băncuţe de piatră oamenii ne însoţesc cu privirea

Între calafat şi severin sudul e incandescent pomii sunt arşi iarba pârjolită şi nu ne întâlnim cu nimeni rarele priviri ricoşează când ne ating, speriate la crivina ajungem pe seară doina ne sună dintr-un aeroport ea şi prietenul ei au fost în vacanţă în Cairo ea şi prietenul ei s-au despărţit în vacanţă în Cairo acum zboară spre Polonia cu multinaţionala grupul a plecat să devasteze suporturile cu pliante şi ziare să golească automatele cu sandvişuri şi

cafea a rămas singură la bagaje noi suntem acasă cu instrucţiunile întinse pe masă ezităm între dulapul de haine şi maşina de spălat după-amiază ieşim înfăşuraţi în fulare până la gene oraşul pare rece şi misterios autobuzele cu care ne întâlnim din când în când prin zăpada spulberată pline de oameni în geci colorate par cele mai vesele întâmplări ne sună din nou spre seară din Varşovia vrea să ştie dacă ne-am mai văzut din întâmplare cu andrei dacă mai ştim ceva de el până la urmă ne hotărâm eu spăl faianţa în baie dani montează un raft târziu de tot încercăm cablul pe care l-am găsit prin casă şi semnalul intră, mai mult decât frumos, în televizor

În timp ce vorbesc întruna ameţită de alcool dani mă conduce ferm de mână printr-un labirint de scurtături printre blocuri pe cer clipocesc milioane de stele când am împins uşa de fier o pală de vânt tocmai scutura din nuc zeci de foiţe galbene, pe fm erau genul de piese vechi care deşi nu-ţi plac neapărat reuşesc totuşi, cumva, să-ţi umfle artificial emoţiile un câine alb s-a ridicat şi a venit spre mine, pe sub imagine n-am găsit nimic prin geantă să-i dau m-am aplecat numai să-l mângâi

În dreptul şcolii, câţiva puşti de 11 – 12 ani cu feţele aprinse de joc au venit la gard şi m-au rugat să le pasez înapoi o minge plină de noroi am simţit nevoia să le-o trimit tare cu piciorul dar ce rost avea m-am apropiat şi am împins-o încet peste gard, din vârful degetelor, iar ei mi-au mulţumit până la tramvai am încercat să-mi amintesc ce-mi povestise doina cu o seară înainte în afară de aripa murdară a maşinii, când am urcat, de localul rece şi sălbatic nu mi-am amintit însă nimic după program ne-am întâlnit în centru să vedem o garsonieră, care nu ne-a plăcut tu uitasei tot şi erai şocant de bine dispus apartamentul doinei e aproape gol rafturile din camera în care mă trezesc sunt goale şi însorite în bucătărie aragazul are capacul lăsat iar în dulap nu găsesc nicio farfurie numai în dormitor, prin uşa întredeschisă, se văd mai multe rochii aruncate neglijent pe un scaun mi-am uitat ochelarii de soare la ea în maşină

Îmi trag mai bine şapca pe frunte până la prima intersecţie trebuie să urc puţin

Îmi închipui, aiurea, că în vale o să văd marea şi vapoarele dar nu văd decât mai mult asfalt şi mai multe maşini pe plajă cu o pereche nouă de ochelari mă simt învelită în frumuseţe numai când ies din apa rece e neplăcut doina nu poate să plece de la birou mănânc singură în jurul meu multă lume bronzată o fetiţă controlează de la o telecomandă prin parcarea restaurantului o păpuşă pe role şi asta mă ţine ocupată un timp

În sfârşit, mă suni, dar sunt prea obosită să-ţi răspund scândura se balansează, dar nu se întâmplă nimic, cana nu se varsă adun fusta largă sub mine şi mă fac ghem sub şopron când mi se pare că aud pisica pe acoperiş am deja cafeaua într-o mână şi-n cealaltă ţigara a început să plouă din senin, chiar după ce ai plecat tu mult timp daisy nu s-a dezlipit de lângă poartă acum însă o văd venind, printre rondurile de flori, învelită-n aburi urmărim o vreme picăturile care aţâţă pământul încins mai sus caisele din grădina vecinei, care freamătă de lumină şi mai sus, la norii negri care se învălmăşesc spre oraş, rămân din nou singură

În câteva ore, soarele arde ca şi cum nimic numai merele continuă să cadă, în vârtej de frunzuliţe

O mulţime de părinţi şi copii se întorc pe stradă de la grădiniţă copiii îmi par supermici şi manevrabili **vrabia**

În noaptea aia am visat grămezi de maci maci în iarbă, pe marginea drumului, maci în lanul de rapiţă

În cimitirul de maşini maci în gunoi flori despre care ştiam că nu le îngrijeşte nimeni

„Când eşti în depresie tot ce e în afara depresiei ţi se pare complet lipsit de strălucire şi de inteligenţă”.

„Dar cine spune aşa ceva?”

ai mai stat puţin în uşă apoi ai dispărut probabil să fumezi pe balcon furtuna trecuse pilota umflată deasupra mea părea o mare încă înspumată dar care bătea în retragere dimineaţa ai venit după mine în bucătărie ai scos

mecanic din pachet o ţigară mă îmbrăcasem cu rochia nouă afară ningea cu fulgi mici, fără graţie „depresia e atunci când tragi pe tine haine stridente în momente de maximă epuizare, în cabinele de probă ceva care creşte necontrolat şi indiferent”.

„Dar cine spune aşa ceva?” ţi-am întins peste masă o brichetă mai târziu, în oraş, te-ai oprit să fotografiezi un grup vesel de copii mi-ai explicat că eu aş fi fost arhitectul crizei şi că tot eu trebuia să fac ceva nu mi-a venit nimic pe moment

Iar între timp grupul vesel se îndepărtase când ajungem la corabia dezorientaţi din cauza întreruperii bruşte a oricărei activităţi ai tăi arată ca un grup într-un aeroport nimeni nu pricepe nimic o vrabie aterizează pe masă lângă o nucă spartă nici ea nu înţelege din ce film e asta

I-am plasat-o lui şi imediat a început să bâţâie din cap mi-am amintit că tot cu el avusesem mai demult o discuţie despre plictiseala care ar trebui să se vadă pe faţă ca un fond de ten de proastă calitate sau aşa ceva dar acum ne împrieteneam în viteză nu trebuia să fim nicăieri nu ne aştepta nimeni numai noaptea, după ce ai sunat tu, am avut senzaţia că patul e ridicat undeva foarte sus şi un omuleţ se tot plimbă agitat pe sub el

Iar după o noapte fără somn *zorii vin mai negri şi mai intenşi ca furtuna* ***second life***

Anyway, it’s hoţ în here
It’s hoţ, that’s all I have to say
Floor is hoţ
The sugarcanes… hoţ
There is bugs
And muggers
Andfourteen year old kids on bikes with guns Come on over sometime!

Morcheeba, *Let itgo* dimineaţă, viv şi cu mine ne-am dus pe o insulă în *second life* unde am dansat pe ceva muzică din ’80 după care ea s-a teleportat cu o lesbiană m-a lăsat singură într-un magazin de unde n-am reuşit să-mi

cumpăr nimic apoi m-am întâlnit cu Alex care mi-a povestit cum a încercat şi el într-un hotel să agaţe o lesbiană, dar că *n-a prea mers* mai aveam la dispoziţie câteva minute până să plec la job aşa c-am frunzărit câteva peisaje cu gheţari abia când teo m-a întrebat dacă poţi viola pe cineva în *second life* m-am gândit că s-ar putea totuşi ceva să nu fie în regulă cu mine i-am spus că nu ştiu şi i-am promis să încerc într-o zi să violez pe cineva în *second life* pentru el după job m-am dus pe terasă un tip nou se străduise în ultimele săptămâni să convingă grupul că e homosexual acum toţi îl credeau pur şi simplu dezorientat şi obosit când a venit era fumat şi-a comandat suc de vişine şi o bere de care nu s-a atins mi-am scos casca pe care încă o mai aveam într-o ureche **micile forţe** băieţelul doarme liniştit la fereastră cu braţele uşor transpirate aproape că nu respiră cablurile de la mp3 i se leagănă pe pieptul micuţ ca o împletitură de alge sub valuri de artă călduţă bunica lui a adormit şi ea cu capul căzut într-o parte cu gura uşor întredeschisă

Iar alţi pasageri în compartiment nu mai sunt vin pe rând orăşele mici, tăcute, cu gări pustii oraşe mari, înconjurate de gunoaie, industrii cu cerul lor exotic lanuri de porumb alte industrii

O bicicletă pe un drum izolat un cal slab legat de un hidrant un stol de păsări care abia se apropie de geam şi dispare pun în mişcare lumea micile forţe, mobile şi tranzitorii apoi linia dreaptă se strică vin dealuri vin munţi

În gară la severin peronul e plin de cioburi o femeie aleargă prin ploaie, destrămând bălţile doi câini se hârjonesc pe sub vagoane un tip şi o tipă se privesc enervaţi pe deasupra unei grămezi de bagaje

O vreme nimic şi apoi, în vis, mai mulţi copii râzând

O femeie înaltă cu un far în piept

O senzaţie de durere capul umflat la Craiova nişte soldaţi care păzesc două tancuri **sinucişii societăţii** vine o noapte când ne punem în sfârşit întrebările fericite curajoşi ca nişte copii când suntem iar gata să ne luăm la trântă cu fluturele cap de mort cu şarpele de vinilin cu

noaptea înghesuită-n pădure când vom înţelege să ne potrivim mai bine paşii

Iar gesturile se vor lega la întâmplare, fără proiecţii în viitor nu e nimic de văzut în noapte ce simplu e nimic de aflat unul împinge cu bricheta o broască în iarbă altul rupe o frunză, dintr-un copac plin de ploaie cine râde? cine s-a oprit din râs?

sticlele de bere atârnă şi ele, la capătul degetelor, din ce în ce mai goale păsările foşnesc prin somn, între frunzele ude o creangă încărcată de pere coapte atârnă deasupra unui gard de sârmă şi luminează noaptea.

Iar când de la distanţă un prieten trimite prin telefon o voce cu un timbru foarte cald ciulim toţi urechile

Înapoi acasă, în Bucureşti, nu e nimeni, computerul lui dani zace pe jos, cu mutra zdrobită, iar laptopul meu a rămas la corabia **concediu** spre sfârşitul călătoriei nu mai e nimic de văzut percepţia oboseşte detaliile dispar întunericul dizolvă casele din vale, în jurul cărora se tot rotesc egal, de la deva, oameni şi animale, animale şi oameni

O nouă dimensiune începe să pâlpâie acolo jos, în filamente brusc mă simt respinsă

În vagonul de tren corpul începe să se ruşineze părul se cere aranjat în geam muşchii feţei se deblochează bag muzică deschid cartea pun telefonul la încărcat, dar nu sun încă pe nimeni blocurile din câmpina abia apar şi se retrag

În valea dezordonată lumini sleite de ziua încă puternică

Încep să apară la ferestre

În vagon alte siluete se dezlipesc de geam se apleacă asupra rebusurilor mângâie tandru firele de la căşti oftează prin somn

Îşi aranjează compulsiv hainele şifonate sau îşi depun cu grijă ceafa pe tetieră

Iar şi iar, de o mie de ori, ceafa pe tetieră tipul de lângă mine se cercetează pe displayul aparatului canon de parcă ar vrea să-şi aranjeze, dincolo, un zâmbet nereuşit dacă nu m-aş fi hotărât, chiar atunci, să muşc dintr-un măr

probabil că şi eu aş fi izbucnit în plâns râd cu poftă în ploaia fină braţul drept amorţit ochii ceţoşi şi în sfârşit Mihai în gară cu ţigara aprinsă foarte vesel

„Azi dimineaţă mi-a înflorit pentru prima dată muraya” îmi explică şi îmi face semn spre bar

Înainte să-l arunce în singurul parc al oraşului aici e, până la urmă, capătul indiferenţei de aici nu poate începe decât un fel de înţelepciune un fel de compromis la păianjenul falangid, cel care supravieţuieşte iarna, pe vârfurile munţilor, scobind după insectele amorţite sub zăpadă

& /

ziua ud cu furtunul betonul seara ud florile fac repede un duş şi-o vizitez pe maică-mea

Îmi dă bani de cadou mi-a cumpărat şi un tricou destul de ok mi-a făcut tort bem cafea fumăm îmi arată ce haine şi-a mai luat de la sh facem probe etc.

noaptea mă întorc şi încui poarta **aniversare** aici e capătul indiferenţei de aici începe un fel de înţelepciune un fel de compromis casa e mai mult goală camerele sunt întunecoase şi reci ca nişte planete îndepărtate dani s-a dus să urce munţi eu am rămas singură cu bătrâna mică şi palidă

În fiecare noapte îşi visează sfârşitul şi mi-l povesteşte la micul dejun.

În timp ce îşi înmoaie pâinea uscată

Într-o cană de tablă plină cu lapte

În apropierea ei dimineţile capătă gustul oboselii iar privirea se întoarce refuzată de pe lucruri şi atinge moale, leşinat, creierul azi însă va fi altfel voi sărbători ciopârţind în grădina din spatele casei nuci verzi celebrând etica îndepărtării capului de trup:

Iată cum pasărea cu gâtul golaş se zbate pe pământ mult timp după ce cuţitul s-a retras refuzând să moară în linişte mă voi gândi la mine la vârsta când trebuie să iubeşti dezechilibrat când trebuie să părăseşti definitiv locul în care morala s-a obişnuit să trăiască comod să-şi tragă singură căluşul la gură ori de câte ori îi alunecă ori

de câte ori nu sunt atentă la cadavrul tânărului de 16 ani, pe care ucigaşii l-au spălat şi l-au îmbrăcat cu haine curate

În dobromir mă trezeşte portiera un bărbat cu o pălărie de paie şi o pâine în mână traversează strada pe muzica noastră

În faţa unui bloc pe jumătate prăbuşit un alt bărbat urmăreşte ceva la televizor puţin mai încolo, dani cere indicaţii

În limanu ne sorbim în tăcere dozele energizante prea dulci un băieţel de 4 – 5 ani în pantaloni scurţi desenează ceva în aer când pornim începe să alerge şi sare zâmbind în apele din oglinda retrovizoare la feribot mai avem două ţigări una pentru el şi una pentru mine doi biciclişti blonzi trec obosiţi pe lângă maşinile oprite în soare un călugăr trece şi el pe bicicletă, urmărit de un câine lup într-un tractor parcat pe marginea drumului două spinări arse de soare par zeităţi când ajungem dincolo, vântul s-a înteţit de sub umbrele decolorate, învelite în nori denşi de praf, bulgăroaicele vând napolitane şi detergenţi nişte capete de copii sfârâie fericite prin apă

Într-o piscină de plastic aruncată pe mal la 30 de ani, orice atitudine trebuie să fie cât se poate de exactă din vamă îmi cumpăr ochelari de soare cu o ramă megastrălucitoare

Înapoi la ostrov cafeaua e împuţită iar muştele bâzâie parcă cu superputeri nu toată lumea poate să râdă, dar toată lumea încearcă apoi vine marginea pădurii vine lumina vin casele înapoi la pensiune cineva deschide o revistă altcineva dă drumul la tv

În plan îndepărtat, un chelner aleargă cu o faţă de masă în flăcări un tip şi o tipă par să lărgească în jurul lor o conversaţie pe masă se adună repede sticle pungi cu snacksuri reviste vechi când camera se apropie se vede că tipul şi tipa nu-şi spun, de fapt, nimic dimineaţă în cameră cu laptopul în braţe mă uit la un *horror* mi se face uşor frică la unele faze, dar filmul e inteligent, îl duc până la capăt grupul se retrage târziu când soarele mângâie deja

creasta muntelui şi pereţii încep să se deschidă la prânz stau toţi cu capul în mâini iar în maşină nimeni nu scoate o vorbă e ora la care singurele fiinţe întâlnite pe străzi sunt misionarii

În cămăşile lor albe, tunşi nazi, şi pisicile care se caţără pe nivele la o fereastră, tălpile cuiva care se bucură de razele târzii, par două păsări adormite ultimul skateboard părăseşte şi el platoul academiei lume multă, „artistă”, la *motoare* ocupăm două locuri la o masă deja ocupată vorbim despre ce-am mai făcut multe nume, fotografii din care nu înţeleg nimic maria arată bine

O furtună se stârneşte din senin şi ne strică seara **oameni de *weekend* îi** vara asta totul s-a întâmplat în fugă am înotat cumva atinşi de panică am întins în grabă şi am strâns pătura sub brazi pe malul râului bogat în păstrăvi

Între malul românesc şi cel bulgăresc pe insula de nisip ne-am privit violent-violent ne-a fost puţin mai bine apoi am obosit am ieşit în oraş

În centru, terase chinuite, printre dărăpănături în cartier, terase spaţioase, dar cu muzică proastă

În fiecare zi orele de lucru somnul scurt ameţeala spălată sub duşul rece plimbările de seară

O faţă cunoscută care se şterge repede în mulţime un umăr pistruiat în bătaia ultimelor raze o palmă care sprijină un obraz familii vesele adunate pe terasă lângă ponton o tufă de iederă care îşi croieşte drum cu degetele pe un zid vechi din cărămidă, spre acoperişul fierbinte sub impresia serii, pe alee, pletele îndrăgostiţilor care întrec în înălţime copacii apoi, dintr-odată, se face frig oamenii dispar, dintre flori şi baloane, direct în geci de fâş şi hanorace cu pălăria uitată alături, pe masă nişte ochi foarte calmi ne-am înşelat, pentru că iată adevăratul eroul dar nu, nu, niciunul dintre aceştia nu este eroul camera fixează uşile batante, care nu vor întârzia să se deschidă

(perechea nr. 1) el – mic şi ţepos ea – albă şi pistruiată amândoi în portocaliu cumpără întruna vederi

(perechea nr. 2) el – blond părul lung prins în coadă

ea – vopsită negru tunsă cu breton fetiţa lor pare să aibă impresia că toată lumea are bani *de la matni*

(perechea nr. 3)

el – mic slab costeliv ochelari de soare mari breton răvăşit braţele ei subţiri sunt pline de brăţări etno

(peisajul)

drum de munte, cu ATV-uri şi buldozere la poarta obiectivului – bazar dani mă trage de mânecă spre taraba cu îngheţată aparatele nu contenesc din ţăcănit zâmbim amândoi, repetat, în gol

(filmul)

mai mulţi bărbaţi stau agăţaţi la bar pălăriile împinse pe ceafă, cămăşi cadrilate unul dintre ei se ridică şi introduce o fisă piesa e lentă şi dulceagă acesta trebuie să fie eroul unghiul se schimbă

Într-un colţ întunecat un bărbat neras, când mă trezesc petalele florii de măr au căzut peste cimentul de ieri mă sprijin mai bine de tăblia patului printre pomi se văd urme, în zigzag dani se enervează în bucătărie pe aprinzătorul de aragaz şi iese să cumpere chibrituri mai departe câmpia moale şi fierbinte mai aproape obiecte mişcate dincolo de gard

În curte, după somn, noi metri cubi de ciment

Indiferente, pe pervazul înalt, vrăbiile până să mă dezmeticesc, grupul parchează şi vine deja pe poartă la masă veşti mai noi sau mai vechi priviri dezorientate grupul iese în oraş crengi legate în grabă cad din salcie şi se risipesc peste farfurii

În grădină vine seara singură, aplecată deasupra dezastrului capul pe jumătate plin pe jumătate mort

Imaginile se accelerează

O pisică speriată de ceva sare – cu capul înainte –

prin geamul care se face ţăndări sau poate asta a fost numai imaginaţia mea geamul se face totuşi ţăndări

În noapte, cineva aduce de la maşină un teanc de haine, cu o lanternă aprinsă deasupra

Intră în casă, fără niciun zgomot **potboiler** scaunul înfăşurat în mătase cu o fundă mare în spate eu înfăşurată

în mătase un obiect de lux complex o seară care nu promite nimic pe masă pahare înalte delicate, în jurul mesei cinocefalii cupluri care nu-şi mai spun nimic, imediat ce rămân fără spectatori spectatori care se ridică să danseze cupluri care se ridică să danseze eu care mă ridic şi dansez apoi iarăşi în jurul mesei ochi blânzi dar corupţi o adolescentă obeză traversează sala într-o rochie superbă un chelner zăngăne o navetă pe terasă, de-a lungul balustradei, siluete contorsionate vântul încurcă perdelele şi le aruncănăuntru târziu spre casă cu parbrizul înecat printre umbrele smulse din mâini obosite pe sub crengi chinuite

În dormitor, prin fereastra deschisă a intrat apă bag în priză bateria de la laptop şi aproape că mă sperii de iggy pop **ploaie de vară** mă opresc cu andra în câştigiu într-o zi însorită o vreme ne rotim privirile după linguriţele de plastic ascultăm muzica păsărilor în general vorbim puţin şi uneori mi-e teamă apoi ne săturăm de terasă şi ne mutăm pe bancă ploaia vine repede, din senin un bătrân a adormit cu capul în piept la picioarele lui, încolăcit în pietriş, un labrador doarme şi el liniştit în lesă

O femeie în salopetă continuă să citească alături pe bancă deşi cartea i se îmbibă de apă un câine fără stăpân urmăreşte, la rândul lui nemişcat, ceva în adâncimea aleii simt şi eu cum mi se relaxează dintr-odată toţi muşchii dar andra s-a ridicat deja şi aleargă *acasă îl găsesc pe dani urmărind un film cu un criminal în serie care spre final se reîncarnează într-un criminal în serie* **film poliţist** cât timp pedalez corpul se mulează pe aparat la început nesigur apoi din ce în ce mai energic imediat însă ce ies în mulţime nu mai simt decât oboseala soarele străluceşte puternic pentru o zi de iarnă gluga mea trasă face probabil o impresie proastă pe o vreme atât de frumoasă dani încă n-a ajuns las o aspirină efervescentă să cadă într-un pahar şi arunc într-o tigaie încinsă o pungă de legume congelate

Îmi plac culorile vii, intense, pentru o vreme mă ţin ocupată după-masă ne uităm la un film vechi de cronenberg capul unui tip se pulverizează pe ecran ca o

bombă de sânge după care totul se derulează în logică de film poliţist după film mâncăm prăjituri ne uităm pe fereastră soarele nu se mai vede, dar cerul e încă neted şi uşor lucios seara, prietenul elenei îmi explică rar de ce în fericire suntem toţi romantici şi retarzi

Iar în nefericire avangardişti şi inteligenţi prietenul elenei e adolescent ridic între noi un zid al toleranţei şi încerc să nu obosesc la o altă masă o tipă izbucneşte într-un râs zgomotos din când în când mă gândesc la elena din când în când manevrez capul sub glugă

Într-un fel, mi-ar fi spus Bogdan, natura până la urmă tot are grijă să echilibreze balanţa după care ar fi privit într-o parte **moartea în conversaţie**

Are there many little boys who think they are a Monster? *But în my case I am right said Geryon to the Dog they were sitting on the bluffs The Dog regarded him Joyfully*

Anne Carson, *The Autobiography of Red* hainele se răcesc apoi se încălzesc pe noi printr-un gang apoi prin altui la prima oră a dimineţii am senzaţia că octorpbrie încearcă să treacă pe lângă septembrie mai devreme sau cam aşa ceva ne frecăm mâinile să le încălzim uneori dani se opreşte şi mă împinge mai aproape de zid după o noapte nedormită senzaţia că trotuarul e mult înclinat şi clădirile construite undeva în adânc

În aerul rece, orice tensiune se simte inhibată

Îmi aranjez mai bine hamul rucsacului, închid ochii dani grăbeşte pasul mă grăbesc şi eu punem sângele-n mişcare

În gară ni se face din nou frig cumpărăm cafea şi biscuiţi

Imensul gheţar suspendat deasupra oraşului pare, în sfârşit, gata să se lumineze când duc ţigara la gură în faţă la romexpo

Îmi simt degetele reci ca metalul

În jur sunt mai mulţi care fumează poartă cu toţii ecusoane în piept şi se luptă cu vântul elena a plecat deja la gară am privit-o cum se îndepărtează pe alee cu

rucsacul în spate plin cu haine cum trece direct prin rotativă, fără să-şi scoată mâinile din buzunare, şi iese în dreapta caut prin geantă găsesc sticluţa de *vişine,* îmi limpezesc ochii

Iau tramvaiul de la 1 mai iau 300 de la romană merg pe jos mă oglindesc în trenuleţul de vitrine

În cafenea nu mai e nimeni

O vreme rătăcesc pe rafturi, apoi te sun, nu vii cafeaua e deja în faţa mea pe tejghea

Iar dana îmi face semn din uşă ne aşezăm la masă fumăm amândouă vin pe rând ceilalţi, întrebăm pe câţiva *ce mai faci* îi lăsăm să alunece înapoi, în discuţiile care se aprind pe la mese tipul de lângă mine arată ca un motan

În puloverul lui de lână în dungi şi pare foarte sincer când îmi spune ceva numai că eu, nu ştiu de ce, nu par să fiu de acord cu el

Îl las oricum să mă îmbrăţişeze vesel, ca pe o cunoştinţă veche.

Înainte să plec dincolo de uşă mă înmoi bine în geacă în fular sub căciulă şi în noapte *înfăşurat în pătură până la gât, dani se uită la un film de război* **repliere** terenuri de fotbal scămoşate copii epuizaţi de joacă care se retrag spre casă, pe platoul rece la orizont copaci mici, de machetă reţele de grauri care îşi lărgesc tot mai mult ochiurile pe deasupra dealurilor cu vii stau destul de comod De bancheta din spate cu caDui De o sacoşă cu haine numai luminile de la case, când coboară noaptea, îmi dau impresia că ies prea mult în relief îl întreb pe dani dacă e obosit şi dacă nu vrea puţină cola îmi răspunde că e ok multe maşini ne depăşesc fără zgomot, numai cu farurile abia trezită din somn strecor degetele prin grilaj, încărcată de bagaje, şi daisy se ootoleste dincolo de poartă într-o oră suntem ia ai mei ascuns în tubul holului, până să aprindem lumina, miky latră ca un dement la corabia e mai frig două zile tremur încontinuu **sport** dani aleargă eu mă joc cu bicicleta în urma lui şerpuiesc prin bălţi mă concentrez când sar câte-o bordură mai înaltă sau mă uit în spate şi-mi ţin echilibrul e o toamnă caldă şi aurie, care te ţine

afară un cuplu se topeşte pe o bancă

O geacă umflată aşteaptă în staţie la billa două mâneci largi fluturate de curenţi se apleacă de la o fereastră

În rest, nu mai e nimeni numai maşinile trec neîntrerupt, vâjâind lătratul unui câine care se ia după bicicletă mă face să tresar mi se pare atât de dement

Îmi dă senzaţia că aerul în jur începe să foşnească las piciorul jos şi strada se calmează la loc, ne calmăm dani a dispărut undeva după colţ

În urma lui toamna a lipit zeci de frunze perfecte

Îl ajung în parc bărbaţi îmbrăcaţi gros joacă un fotbal cam static pe un teren luminat artificial spre nord cerul e mânjit de fum acasă el prepară limonada eu arunc la sfârşit frunzele de mentă şi ne băgăm imediat la un film ***des espaces autres*** sub uniforma impecabilă armata e plină de răni sub uniformă armata e vulnerabilă dar asta se întâmplă departe şi filmul se termină lista cu *nominees* se termină lăsăm patul în dezordine draperiile trase şi ieşim în ninsoare la intrarea în mall miros puternic de brad

Îmi dau căciula jos şi mă uit îngrijorată spre tine

Îmi stă ok părul?

e ceva cu oamenii din jur sunt atât de aranjaţi pot fi uşor confundaţi cu manechinele numai accesoriile pulsează intens agăţate de corpuri şi par vii

În poarta bisericii un tânăr într-o haină militară doarme învelit de o haită de câini doi paşi mai încolo, mulţimea se înghesuie la patinoar un timp rămânem sprijiniţi de parapet privim figurinele care se rotesc pe gheaţă, într-un singur sens apoi te văd cum îţi cauţi ceasul sub mânecă şi-l tragi la lumină e încă devreme şi noi n-avem absolut nimic de făcut printre blocuri doi minifotbalişti în tricouri până la genunchi discută aprins cu mingea în braţe intriga unui serial latinoamerican de la o fereastră la parter mi se pare că aud scârţâitul unui burete de sârmă pe fundul cratiţei arse

În rest muzica vine peste, amestecată subţirică, într-un tricou pe care scrie foarte şters costineşti, o bătrână mă

ţine ocupată un timp în tramvai, apoi coboară

În curtea interioară la litere studenţii îşi spun poveştile perechi de căşti zac abandonate pe tricouri cu diferite inscripţii civilizaţia în jur se intensifică la secretariat rezolv pe jumătate agenţia de turism de lângă pizzerie are lipite pe geam

O mulţime de peisaje frumoase, dar înăuntru nu e nimeni câţiva muncitori sapă în trotuar, alţii iau masa la umbra unei vitrine primăria a trimis maşini să spele asfaltul când nu mai suport, o dau iarăşi pe acustice

Îmi imaginez oraşul văzut de sus şi creierul oraşului văzut de sus ca o pasăre moartă pe jumătate îngropată în nisip sau aşa ceva

În parc îmi verific *mailul* dani mi-a trimis fotografii din Canada tim hortons second cup timothy’s starbucks un sac de rafie plin cu ţigări madi cu tripleţii aurel cu tripleţii o femeie necunoscută cu tripleţii tripleţii singuri indienii în rezervaţie şi el nicăieri se de zâmbetele lor pentru că teiubesccel mai mult, îmi repet singură în faţa porţii în timp ce simt cum te apropii în sfârşit în spatele meu, pentru că teiubesccel mai mult şiapoidispar **peste încă zece ani** peste încă zece ani o să par cu zece secole mai goală

Îmi repet asta în gând în faţa porţii în timp ce îl aştept să vizităm faleza de nicăieri se apropie două adventiste flutură spre mine cu mâinile lor palide un mănunchi de pliante privesc cu foame în ochii plasmatici până îmi simt degetele pipăind, în propriile-mi buzunare, promisiunea celor o mie de ani de graţie.

Inapetenţa pentru o aşa de îndelungată perfecţiune de ce oare toţi adventiştii, mă întreb, au ochii albaştri? îmi vine în minte piesa care nu se mai termina vara trecută în tramvai cu *stelele care cad pe un alt cer* scot mâinile din buzunar şi le fac semn să zboare mi-am repetat-o toamna trecută în vitan când au apărut la uşă doi puşti tu îţi demontai bicicleta pe balcon, n-auzeai nimic.

Iar eu m-am ridicat să răspund nu ştiu în ce credeau n-am fost atentă stăteam pe prag desculţă pe scară era frig

numai în creier îmi mai pulsa încă o mică pată din soarele sistolic al zilei şi ei miroseau aşa de bine a pajişti întinse cu iarba proaspăt tăiată cu aspersorul fluturându-şi graţia în rafale şi un aer aşa de rece de sidefat începuse să pătrundă în casă mi-am dorit imediat să mă lipesc –

ca o mică fisură, ca un mic mister răutăcios şi negru –

miercuri reuşim să gătim joi şi vineri ajungem amândoi prea târziu şi nu mai mâncăm sâmbătă plecăm

Încărcăm în maşină cutiile cu gresie şi rolele de tapet dar uităm adezivul uităm trafaletul uităm cadoul pentru maică-mea floricelele albastre din iarbă au dispărut, iar câţiva pomi par să se fi uscat numai muşuroaiele de cârtiţă sunt la locul lor sub soare, semn al unei cu mult mai intense vieţi subterane **paradisul subteran** ajungem la prânz camerele sunt reci şi prăfuite de pereţi sunt sprijinite lopeţi şi furci pe podea sunt cutii de vopsea şi saci de ciment ne grăbim să deschidem ferestrele

În curte pomii de la metro par să se descurce ok mai multe muşuroaie de cârtiţă se răsfaţă în soare noaptea târziu închidem tot şi ne ducem dincolo când deschidem poarta, un câine dintr-o curte vecină

Începe imediat să latre

Iar alţii din alte curţi se iau după el luni, în vizită de lucru spre sfârşit mă simt deja o dantelă nu mai înţeleg nimic din ce se întâmplă la televizor, deşi mi se pare că mă concentrez, nu mai nimeresc manevrele.

Iar acţiunile grupului mi se par tot mai confuze gazda are în jur de cincizeci are ceva ce nu-mi place altceva decât rochia urâtă, decât vopseaua care s-a dus demult, în jos, pe firele subţiri de păr grupul nu mai oboseşte să facă liste să strice liste din când în când, gazdei îi place să ne lase singuri cel puţin asta pot să înţeleg spre amiază soarele spală în sfârşit fereastra marţi reuşim să facem aprovizionarea

În lumina încă puternică, dar mai blândă, blocurile par desenate doi câini au încremenit la piciorul unui molid altfel aerul e totuşi animat, plin de vrăbii ameţite când mă

trezesc bunicul tocmai se-ntoarce de la fântână cu apă rece mama a stropit prin curte cu o soluţie albicioasă şi acum trage cu sete dintr-o ţigară

Îmi încep expediţia în grădină unde regina nopţii s-a încurcat printre vrejurile de mazăre un fluture îşi face rondul

O albină aterizează într-o cupolă şi începe să lucreze desfac o teacă de un verde intens dar boabele nu sunt deloc dulci dincolo, în curte, convieţuiesc două generaţii de păsări o generaţie matură, de clone albe, grase, cumpărată de mătuşă-mea şi o generaţie mai tânără, de pui pestriţi, rahitici, pe care i-a îngrijit bunicul de mici alte animale nu mai sunt, grajdurile sunt de mai mulţi ani goale un pui minuscul, negru, care ţipă dintr-o lădiţă de banane ţine loc de ultima generaţie

În bucătărie, varza se topeşte încet în cratiţă dincolo, din ce în ce mai voluminoasă, umplută cu sedative, doarme bunica

O bicicletă care trece prin pietriş mă trezeşte convinsă că s-a pornit ploaia de undeva din grădină, dincolo de corzile viţei, nişte omuleţi se-aud vorbind în şoaptă mă chinui să înţeleg ce spun dar maică-mea, care şi-a uitat cafeaua la corabia şi plecase să caute prin vecini ne strigă la masă porţia bunică-mii aşteaptă să se răcească **competiţie** prin staţie se prelungeşte întârzierea cu încă treizeci de minute şi nu înţeleg de ce îmi ridic ochii în jurul meu o mulţime de observatori nu-şi găseşte locul

Inhalez adânc aerul plin de praf îmbibat cu păcură îmi strâng lucrurile înapoi în geantă sar peste câteva bagaje abandonate în mizeria care musteşte caut un peron mai liber

O femeie înconjurată de sacoşe şi-a ridicat un picior pe bancă ceva mai încolo şi-l studiază cu atenţie nu înţeleg de ce o face un tip înalt şi slab care răsare ca din aer în faţa mea îmi cere din gesturi îi întind bricheta şi aştept să dispară la fel de misterios dar tipul o porneşte pur şi simplu, legănându-se, în direcţia gării

În sfârşit se anunţă trenul soarelui din care imediat

coboară o rasă Duternică cu muşchi tineri şi bronzaţi mă repliez lângă o tipă în blugi mulaţi şi sandale cu toc înalt care mă studiază cu atenţie, deşi e clar că n-ar avea rost între noi, în general, niciun fel de competiţie tipul ei ajunge primul dani apare şi el bronzat obosit cu un deget pansat

Intru în vrejurile de zmeură şi umplu cu vârf un castron atentă să nu deranjez gărgăriţele mătur prin curte spăl cimentul cu furtunul scot sâmburii de la cireşe pentru dulceaţă toată ziua mă simt domestică şi predispusă la armonie după-masă soarele atârnă din cer greu ca o minge de bowling dau telefonul pe *silent* mă învelesc în cearşaful răcoros şi strâng ochii niciun pitic cu cap rece nu se agită prin visul meu nicio coadă de şopârlă nu alunecă prin iarba deasă, înaltă, undeva între nişte blocuri cânţi mă trezesc căldura s-a mai îmblânzit un puşti cu blugi mulaţi şi nişte căşti mari pe cap, care intră pe poartă, mă strigă pe nume dar eu nu-l recunosc îi zâmbesc oricum pe la şase plouă frumos, cu spume colorate pe la şapte ieşim să plimbăm tripleţii

În oraş, mulţimea de premianţi cu coroniţele pe cap

Îmi provoacă pentru o clipă sentimentul amintirii sentimentul perfecţiunii

În parc dăm peste alina şi bebeluşul ei pe la zece ies singură cu frate-meu mamele rămân cu copiii deşi n-am îmbrăcat-o deloc de când am plecat din Bucureşti, rochia mea neagră, simplă, miroase a piele de bebeluş pe un scăunel tras lângă pat, dar ea încă nu s-a trezit luni, în drum spre job, omuleţii de serviciu dezlipesc stratul de lalele şi lipesc în loc tufe de trandafiri din ce în ce mai grăbite, simt cum picioarele

Îmi înlocuiesc, hotărâte, gândurile maşinile dezirante

But you were sale in your car the day of the storm, watching traffic jam all the way down 2 oth as care edged towards the Broadway Bridge. Suddenly a city în crisis and you full of energy for the first time în months. The radio your only contact within the disappearing world. A world turned white. No, not white. Dirty. The worst kind of

colour. Who we imagine ourself to be is nothing like how we turn out.

ADRIENNE GRUBER

un grup de adolescenţi cu măşti chirurgicale pe faţă

În drum spre şcoală pentru un timp uită de epidemie râd mult şi se unduiesc cu gentile atârnate la şold ceva îi mişcă din căşti uneori când râd mai tare masca le alunecă şi atunci se opresc puţin s-o aranjeze apoi îşi amintesc zgribuliţi pe trotuar, în lipsă de altceva, câţiva privesc

„Îl iubesc la fel de mult” îmi spune repede

„Ştiu că par nebună” după care ochii îi strălucesc puţin poartă cercei de sticlă mov şi părul uşor ondulat, prins cu două clame.

„Pentru că ne atingem, cel mult, propriile suflete”.

mi-a mai zis privind în ceaşca de ceai

În care mai plutea încă un pliculeţ sângeriu la bar *blenderul* ronţăia miezul răcoritor al unei portocale când am ieşit din cafenea omuleţi în salopetă lipeau cubuleţe de iarbă într-un părculeţ deasupra căruia cerul părea lustruit de curând ne simţeam bine ne-am aprins ţigările, pe care le-am stins la jumătate eu am mai rămas puţin în urmă să mă închid la geacă un câine a intrat pe neaşteptate

În porumbeii care-mi forfoteau la picioare şi zeci de aripi s-au zbătut în aer foarte aproape dar nu mi s-a părut deloc frumos m-am gândit că ar fi trebuit să-i povestesc despre măşti sau măcar să-i fi spus asta:

Melanie: Lovebirds, Sir?

Mitch: Yes! I understand there are different varieties. Is that true? Melanie: Oh yes there are.

albinele

Wiser far than human seer.
Yellow-breeched philosopher!
Seeing only what is fair.
Sipping only what is sweet.

Thou dost mock atfate and care.
Leave the chaff and take the wheat.
Ralph Waldo Emerson, *The Humble Bee*

Îl văd cum iese din bloc cum se îndepărtează pe bicicletă, pe sub salcie

Îl văd când iese iarăşi la lumină, pe lângă pechinez, care-o porneşte imediat în cerc

În jurul pantalonilor de trening ai stăpânului

În fundal părinţi foarte aranjaţi ies din maşini trăgând după ei copii somnambuli prin parcare şi prin poarta de fier a grădiniţei cătelul înfăşoară funia tot mai strâns şi mai enervat când ies în stradă un băieţel de 8 – 9 ani şi-a ridicat geaca în cap şi refuză să mai comunice cu maică-sa

„Dacă albinele ar dispărea, omenirea n-ar supravieţui mai mult de patru ani” e *mottoul* unui film pe care dani mi l-a povestit de curând şi un avertisment pe care l-a lansat mai demult einstein tot drumul îmi zboară mintea la un roi de albine care se ridică din câmpul de rapiţă trece de parcurile industriale lasă în urmă parcurile de distracţie şi se rătăceşte în reţeaua de telecomunicaţii la metrou un băiat vindea dintr-o cutie de carton un iepuraş alb cu ochii roz pe care era cât pe ce să-l răstorn m-am aplecat să-l mângâi pe cap dar mi-am dat seama că am degetele îngheţate şi că mai mult îi sperii **terorismul consensului** petrec cu privirea valurile grăbite în sus şi-n jos pe trecerea de pietoni firele de tensiune prea întinse peste noapte se fac vizibile puţin în aer, înainte să se rupă, dar asta mă ţine ocupată numai un timp mă deschid la geacă îmi aranjez bluza îmi rulez şosetele le ridic pe gleznă rulez înapoi roţile frânează din ce în ce mai aproape stropi murdari sar spre mine din bălţi vânzătoarea din cofetăria în care mă refugiez împachetează prea repede rulourile cu nişte mâini nepământene, exagerat de fine un gol de aer un bătrân care mirosea puternic a alcool o bicicletă care era să dea peste mine un sandviş care m-a mânjit puţin pe geacă somnambulii care se loveau unii de alţii pe străzi există atâtea posibile explicaţii aleg una mă aşez la birou

maniacii traversează dimineaţa podul intră în clădiri depresivii ies seara din clădiri traversează podul dar asta nu ne împiedică să fim oameni să lipim o conversaţie măcar în drum spre staţie la sfârşitul programului despre *viaţa* care e *aşa şi pe dincolo* mă aplec să mângâi un câine care vine pe alee conversaţia se reia *viaţa e aşa şi pe dincolo* alţi câini vin pe alte alei, indiferenţi când mă întorc seara pe podul grant mă gândesc iar la albine după ce toată ziua am urmat zeci de *linkuri* şi am deschis o mulţime de ferestre amenajarea complexă a râului dâmboviţa

Include zeci de siluete umane, sus pe baraj.

Însoţite de câini fără lesă toată lumea din jurul meu vorbeşte la telefon un cuplu ascultă muzică la o singură pereche de căşti un bărbat între două vârste, cu ochelari rotunzi, se priveşte gânditor în geam ascultă şi el muzică ascult şi eu **un oraş liniştit** s-a mutat din dormitor îşi lasă hainele pe jos evită să mai intre în bucătărie ţine câinele numai cu ea lasă căni de cafea şi scrumiere peste tot crede că tata o înşală mă sună se descarcă la telefon aşteaptă puţin şi mă sună iar analizează la nesfârşit şi fără rost *un copil nu strică niciodată o jucărie doar de dragul de a o strica.*

Îi explica mai demult lui taică-meu

O strică pentru că vrea să vadă ce e înăuntru pentru că-l interesează cum funcţionează aşa că te enervezi degeaba aşa că mă enervez degeaba

Îl sun pe el o sun pe ea îl sun pe el o sun pe ea înapoi îmi sun o prietenă

Îmi povesteşte repede are o pauză scurtă din reflex am sunat acolo unde filmul e cel mai urât deşi ar fi trebuit să-mi dau seama că implicarea mea nu înseamnă nimic e implicarea mea şi-atât

Închid telefonul mă uit pe geam

În ultimii ani, în Bucureşti, mizeria de pe străzi pare artă, din ce în ce mai sofisticată mă hotărăsc, pentru că s-a ivit o ocazie, să-mi duc nişte prieteni la corabia

Îi ameţesc prin centru

Îi duc pe străzi pe sub teii înfloriţi le înşir ceva despre istoria oraşului:

prostituţie celebrul criminal în serie local etc.

hidrogen sulfurat pe culoarul nostru sunt fotografii cu mai mulţi oameni politici români şi străini lângă automatul de cafea, într-un loc mai ferit, sunt numai fotografii cu Ceauşescu poartă căciula lui neagră de miel şi face cu mâna la doi Nadia comăneci Lavinia miloşevici şi cătălina ponor planează liniştite deasupra arenelor hagi tocmai a tras cu sete într-un balon la etajul cu resurse umane un bărbat în jur de patruzeci trece grăbit pe lângă mine pe piept îi atârnă o insectă gigantică cu obiectivul îndreptat înainte fără să salute, dispare în spatele unei uşi aici nu sunt fotografii

O altă uşă se deschide şi o femeie intră pe culoar într-o fustă plisată vine în direcţia mea, cu o cafetieră murdară în braţe dispar, la timp cu volumul dat la maxim în căşti degetele îmi înţepenesc pe tastatură şi nu mai răspund la comenzi lucrez o ştire despre pădurile care la un moment dat au devenit mlaştini care au devenit hidrogen sulfurat care au devenit marea neagră care într-o zi va exploda **tehnici** mă gândesc la toate acele tehnici de îmbunătăţire de la seruri la arte marţiale pe care n-am timp să le testez sau la cum aş derula, cu draperii de metal la ferestre, metri şi metri de filme la cum mi-aş face liste cu muzici sau poate aş urmări peste tot câinele ăsta schilod care m-a scos discret din bloc, aş încerca să-l înţeleg dacă îmi scot căştile, clinchetul gheruţelor lui pe aleea umezită de ploaie şi respiraţia intermitentă ar declanşa un film mai frumos chiar acum sau să mă opresc mai bine la parter să caut ceva la căsuţa poştală şi să mă întorc acasă dacă opresc muzica maşinile care vin din spate pe străduţa îngustă mi-ar fi teamă de ele şi m-aş retrage, poate, mai aproape de trotuar a plouat, cineva traversează, ocolind bălţile în staţie, un tânăr vinde nişte mere vii cufundat în liniştea buzunarelor de lână două adolescente cu genţi mari se distrează un băieţel somnoros

Încearcă să se caţere pe trupul firav al bunicului în

tramvai, femei în fuste groase au mâinile acoperite cu inele şi sacoşele pline cu mâncare

Înapoi în centru, ne uităm la oamenii instalaţi pe bănci la soare, iar ei se uită la noi

Îi prezint pe-ai mei maică-mea arată bine: părul strâns, rujată, sandale cu toc taică-meu pare obosit

Înainte să intrăm în alexandria, la întoarcere, mă răsucesc spre prietenii mei care moţăie pe bancheta din spate

Insist că orăşelul e totuşi liniştit plus că lunca Dunării e frumoasă.

Iar ei mă aprobă din priviri frate-meu, care n-a dormit de două nopţi, conduce mut, rupt de oboseală

„Când îşi pierde teritoriul, fie că îl vinde sau îi este furat, un om simte o emoţie foarte intensă, care s-ar putea traduce printr-un mixaj de depresie şi furie.

pierderea teritoriului, la fel ca la animale, este o chestiune de supravieţuire

(hrană, adăpost, reproducere)”.

maică-mea ia un prosop murdar în mâini îl face ghem şi se duce să-l arunce la coş **prăjitură psihică prefabricată** banca ne va cumpăra o casă într-un bloc solid construit pentru armată vom fi fericiţi dani va avea destul spaţiu pentru bicicletă eu pentru aparatul de gimnastică vom colora pereţii şi vom fi singurii din cartier fără jaluzele verticale prietenii noştri vor veni în vizită vor putea întârzia peste noapte toamna vom privi frunzele rotite de vânt primăvara copacii explodând în floare vom privi pe *webcam* tripleţii le vom spune cât suntem de fericiţi dani îşi va repara bicicleta pe balcon eu mă voi strădui să rămân în foYmă fiul vecinilor noştri, care are un handicap locomotor, va face şi el între timp exerciţii va merge din ce în ce mai bine

O dată la câţiva ani, madi va zbura peste ocean cu tripleţii îi vom lua de la aeroport vom dormi înghesuiţi, în apartamentul nostru mic militar, dar vom fi cu toţii fericiţi din când în când eu voi pleca undeva fără dani din când în când va pleca el undeva fără mine din când în când vom

pleca împreună dar ne vom întoarce întotdeauna

În apartamentul nostru mic, militar, unde vom fi peste măsură de fericiţi *un teoretician american a constatat că societatea postmodernă suferă de handicapul viitorului, a vorbit în cartea lui despre un experiment în care două grupe de studenţi aveau sarcina să continue o poveste deja începută, în cazul primei grupe, al cărei început de poveste era la timpul trecut, totul a decurs minunat. În cazul celei de-a doua grupe, care trebuia să continue o poveste începută la timpul viitor, rezultatul a fost deplorabil.*

the city

În pat cearşafuri răsucite şi calde un snop de flori mari galbene iar printre flori pompa ta de bicicletă, pe care ai uitat-o acasă

În cameră moliciunea tricoului hanoracul gros în hol tenişii de piele comozi în maşină un fular voluminos muzica dată la maxim imaginea dulapului în cap, cu hainele stivuite oraşul în general calm un motociclist trece în viteză pe lângă o femeie care împinge un cărucior, dar sunt numai sticle goale o familie pe role se adună la intrarea în parc cu o pungă mare de floricele la mijloc, e vânt cu soare

În redacţie, priviri prietenoase care par să se potrivească armonios cu ce răzbate, când muzica în căşti devine mai lentă.

e vânt cu soare jos pe alee oamenii se grăbesc copacii plini de lumină se apleacă până la pământ sindromul clerambeault *teza americanului stabilea că societatea umană se va descurca ok numai dacă va reuşi să-şi facă o idee mai bună despre viitor.*

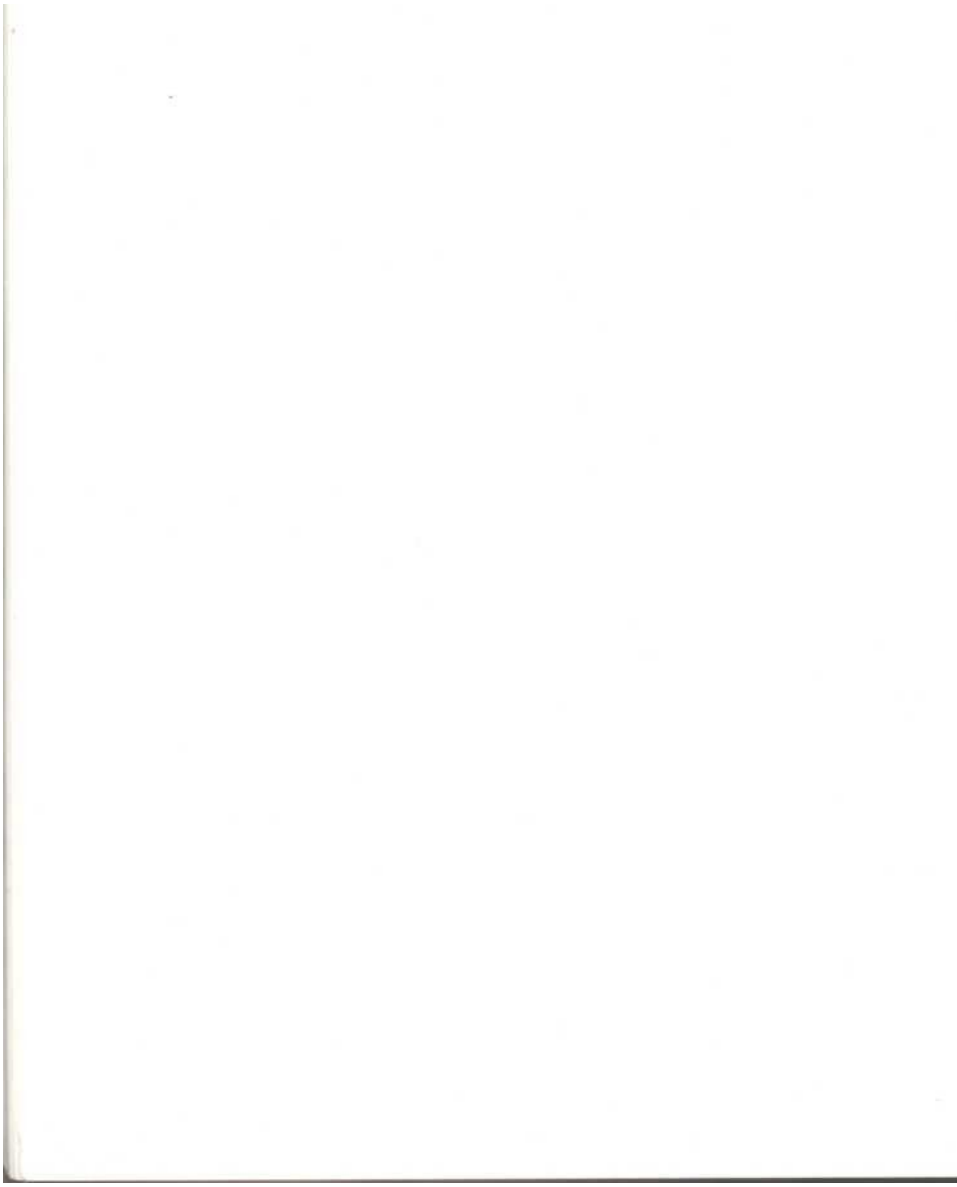

protect me from what I want protect me from I want protect me protect me…

1. scările rulante nu duc în viitor nu duc într-un film postuman

În care singurătatea pare atât de încrezătoare scările rulante duc în oraş stâlpi murdari sub tavanul putred, aproape prăbuşit, oglinzi în rame de fier, deasupra prietenilor, veseli şi zgomotoşi lumina sleită şi, prin uşa întredeschisă, strada numai în colţul nostru se vorbeşte puţin câte-un zâmbet fără adresă piere neobservat de când ai încetat să te mai învârţi printre mese capul ţi-a căzut şi ţie în palme

2. lifturile nu duc pe acoperişul lumii nu duc într-un viitor postuman

În care fericirea pare atât de sigură, lifturile duc în camere de hotel acolo unde zac toţi şifonaţi pe mochetă unde fereastra e sufocată de plante se sprijină de ea şi se ridică atunci unghiurile se deplasează macheta se strică

În fumul din cameră nu-şi mai simte creierul numai capul gol, un dirijabil care alunecă spre un se ştie ce, printre nori în destrămare

3. *câmpia s-a potolit ca o pătură întinsă pe iarbă netezită cu palmele copacii s-au potolit au îngheţat ca nişte instalaţii păsările s-au ascuns în pliurile cortinei*

creierul uman produce căldură ca orice procesor zece minute fără răcire produc dezorientare asta ar fi o posibilă explicaţie ştiai că numai în Europa ochii măriţi înseamnă uimire şi că în Japonia ar însemna mânie?

I'm in the basement, you're in the sky mă surprind fixându-te cu ochi măriţi pe care îi doresc goliţi de expresie dar nu-mi trece nimic prin cap şi nici nu cred, oricum, că e bine să vorbim grupul ne priveşte dacă amândoi am rămâne mai multe ore blocaţi cum suntem la aceeaşi masă fiecare cu degetele împletite în jurul ceştii cu buzele umede şi uşor pătate grupul, desigur, ar continua să privească masa e plină de şerveţele albe

În care încep, pe rând, să-mi împachetez degetele tu îţi despachetezi ziarul grupul se plimbă printre mese mocheta scârţâie, îmbibată de apă un cap duhnind a peroxid se refugiază de ninsoare înăuntru grupul îşi ridică

privirea tu îţi ridici privirea

Îmi captează şi mie, pentru un timp, toată atenţia din când în când, grupul îţi spune din priviri că nimic nu are sens şi tu îl crezi când mă întorceam acasă, într-o seară, un tip care venea din sens invers a început brusc să meargă cu spatele n-a făcut niciun semn nu mi-a zâmbit n-a zic absolut nimic apoi şi-a reluat mersul normal pur şi simplu nu i-a trecut nimic prin cap grupul se ridică

O porneşte fără grabă, aranjându-şi hainele prin uşa rămasă întredeschisă o fetiţă tăvăleşte în zăpadă un caniş negru ***and true love wins/on lollipops and crisps*** lipită de el într-o fabrică dezafectată în jur mulţi necunoscuţi aerul e toxic luminile sar în recul din pereţi muzica e blândă apoi înnebuneşte vocile ies direct din gât şi se frâng

Îndepărtându-se cu el în cap de scena pe care se mişcă zeii laserele mângâie muzica vindecă aerul e alcool pe cer se întinde, ca o plagă, empatia de megahit seara, în parc, printre copii şi mame, poveşti cu muzici o femeie frumoasă se ridică de undeva şi se îndepărtează pe alee, acoperindu-şi părul cu o eşarfă albă i-o arată şi lui

„She’s se eighties”, îi răspunde.

Însoţind cuvintele şi de un gest dezaprobator

Iar seara pare, brusc, compromisă **galeria** mă opresc pe scări îmi deschid geaca ştiu că eşti scot pachetul rup foiţa caut bricheta îmi zburlesc părul aştept poate mai vine cineva să fumăm ceva împreună să schimbăm o vorbă mult timp nu vine nimeni, iar când în sfârşit apar, devin repede invizibili şi mor, dincolo de uşă cât reuşesc să văd pe geam, un tip cu o glugă neagră lipită pe spate, cu obrazul neras, ocupă o canapea cu o tipă tunsă foarte scurt tipa se ridică face câţiva paşi îşi aminteşte ceva se întoarce dar tipul se ridicase între timp şi el las ţigara să cadă şi intru direct în mulţime vorbesc şi cu tine, normal eşti obosit, iar eu nu mai nimeresc filmul

Îţi povestesc cum am văzut într-o spărtură în zid un şoricel şi la doi paşi mai încolo o pisică care mânca ceva dintr-o farfurie de fapt, nu prea are sens ce-ţi spun

Iar interesele noastre sunt, oricum, diferite apoi mi se pare că sunt o mizerie luxoasă mi se pare că se vede că m-am aranjat că se vede, în general, tot *acasă nu e nimeni, Vincent gallo se uită în gol, sprijinit de o maşină, într-un stop cadru* unele cad altele încă nu apoi şi mai multă toamnă

Iarnă primejdia care devine cumva *mai sigură* apoi şi mai multă iarnă mesaje de la tine şi mai multe mesaje de la tine ***this is love that I'm feeling/even in the summer, even in the spring*** primăvara urmăresc stropii de soare, pe aleea de ciment vara frunzele ca nişte peştişori de argint toamna frunzele ca nişte peştişori de bronz iarna ciorile care se lasă din zbor direct în stratul de zăpadă apoi iar primăvară trupe mici, necunoscute, în baruri subterane o femeie la o fereastră care vibrează în lumină, parcă gata să-şi ia zborul un copil care caută o minge apoi iar vară solzi uscaţi fugărindu-se pe asfalt plimbări lungi prin parc, în jurul lacului când peisajul se schimbă lent senzaţia că-mi adun mai uşor gândurile apoi iar toamnă trupe vechi pe stadioane cu muzică moartă un vânt care se porneşte din senin deasupra lacului.

Încreţindu-l

primăvară vorbim la telefon eu de la casa presei, tu de la biroul tău din centru şi-apoi dintr-odată lângă mine, nervos pe ceva vară pe alee, amestecate, lumina cu umbra apoi şi mai multă vară toamnă frunzele freamătă, se ating una de alta, ***click*** nu sunt genul care se îndrăgosteşte uşor doar uneori sunt mai atentă la frig la cald la micile obiecte împrăştiate pe masă de care îmi pot lipi oricând degetele la acea inexplicabilă erupţie a puterii, în mintea liniştită uneori simt scaunul sub mine ostil aerul îmbâcsit hainele boţite lumina prea slabă grupul se prăbuşeşte sub alcool sub noapte sub discuţii care se blochează, din ce în ce mai des grupul se mişcă îmi atinge umărul îmi deschide ochii

Iar apoi nu fac decât să mă gândesc cât de mult mi-ar plăcea cu un simplu click pe umăr, întruna tot restul nopţii, să te pot micşora, mări, micşora te revăd sub ninsoare, în piaţa romană, un an mai târziu **credibilă şi incredibilă**

spre seară am ieşit din casă cu sentimentul că ratasem deja sincronizarea

În oraş era încă oră de vârf străzile erau încleiate de oameni din când în când grupuri se desprindeau din flux şi se stricau pe la intersecţii n-aveam ce face aşa că am intrat la *patria* pe zidul expoziţiei, în filmul lui naess, un omuleţ alerga să prindă un fluture gigantic cu o plasă de fluturi minusculă m-am hotărât că suspansul da sexualitatea ca motivaţie eternă şi exhaustivă nu şi că nu totul e o problemă de perspectivă când ai apărut tu.

În blocurile turn luminile începeau, una după alta, să se stingă numai toamna rămânea bine instalată cu frunzele moarte şi toată drama prin vitrine ai ieşit de pe calea victoriei, dar n-ai luat-o spre casă noaptea se terminase luminile se aprindeau în blocurile turn dimineaţa venea senină şi blândă petrecăreţii curgeau în stradă de la petreceri hârtiile pluteau însorite prin birouri dar noi nu mergeam spre casă după un timp, la fel ca în geam, unde natura încetase să mai devină, succesiv, credibilă şi incredibilă, realitatea în jurul nostru începea, în sfârşit, să slăbească filme stricate

Each little person is a little cyborg în a little car with a little plan And ea ch little cyborg is a little molecule Inflating în my lungs And my lungs are tiny and tightfor it So I hug ea ch cyborg because ea ch cyborg will die for a while.

OFELIA HUNT

zece bile colorate rotiri, alunecări pe covor, fracturări din umeri silueta ei umple tot mai mult calmul apartamentului, într-o vară umedă la corabia, cu un soare tulbure cealaltă, mai în vârstă, pare în toate mai greoaie

Îi spune să plece: „aici noi toţi, nu ne vezi tu, numărăm pe degete sau despărţim întruna la lumină zece bile colorate”.

copilăria fericită oboseşte şi ea / s-o lăsăm să doarmă să înregistrăm sălciile care intră răsucite piretic, cu mii de

frunzuliţe lucioase, prin fereastra deschisă cine a lăsat fereastra / deschisă / nu se ştie / cine /

să menţinem în perfect echilibru această femeie tânără.

În timp ce vorbeşte cu prietenii ei

„De fapt, n-am zis nimic, eu numai aşteptam”.

prietenia adevărată oboseşte şi ea / s-o lăsăm să doarmă să înţelegem mai bine femeia înduioşător de fericită privind-o cum aranjează la loc, pe raftul şters de praf, cutii de ceai şi condimente cineva tot îi mai zâmbeşte, îndepărtându-se dincolo de fereastră dragostea fericită oboseşte şi ea / s-o lăsăm să doarmă dar cine a lăsat fereastra / deschisă / nu se ştie / cine ***ea ch cyborg will die for a while*** pe scaune sunt instalate deja tot felul de obiecte minuscule: bile colorate o maşinuţă de jucărie cu vopseaua cam dusă un cavaler Malta dropsuri verzi batistuţe *zewa* din care au ieşit nişte avioane moi o mănuşă fără degete se concentrează să organizeze mai bine taberele

O ecuaţie mecanică, mai puţin complicată, de asta ar avea acum nevoie se gândeşte pe ffw ce viaţă implicită poate să aibă şi la toată lumea, în general, ce viaţă implicită poate să aibă declanşează în sfârşit conflictul pe scaune obiectele rămân nemişcate aşteaptă să mai vibreze un semnal de alarmă în cutia lui de rezonanţă, dar nimic, e bine. gheruţele colorate dorm, adunate sub sân, un rest de ulei se prelinge înăuntru, se mistuie în ţevi universul e în general calm

Îşi zâmbeşte singură, în bezna din cabină ps. vă trimit un mesaj din mica lume capitalistă:

„We were strangers / We were strangers away too long, away too long…”

spirit deşire/we willfall ce să facă se trezeşte citeşte instrucţiunile începe ziua lalelele au murit, asfixiate sub folie trandafirii de zahăr s-au topit, au intrat în stratul fin de ciocolată gâtul zebrei îl găseşte, pe sub pluş, frânt iar prietenii îi umblă prin casă desculţi doar ieri a fost petrecere

„Suntem aici”, îi repetă prietenii.

„Aşa cum ţi-ai dorit, suntem împreună1

şi se lasă îmbrăţişaţi

Înfăşuraţi cu braţele strânşi la piept ridicaţi de la podea aşa mai / trece timpul udă trandafirul japonez şi muşcatele strânge resturile şi paharele de unică folosinţă prepară alte băuturi

Îşi pileşte unghiile sub veioză nu se ştie cum / trece timpul

0umbră alunecă pe zid simte cum îi desface pumnul, îi răsfiră degetele le ţine un timp apăsate, ca o mângâiere, dar fermă e, iarăşi, vremea să se trezească se uită în jur petrecerea pare să se fi prelungit cineva încă mai doarme pe canapea cu pătura trasă peste cap cu picioarele dezvelite

1 se pare că e ceva urât în asta ***and if Vil have to go, will you remember me?***

Cristina nu doarme în patul ei Cristina a plecat să ia masa cu ceilalţi în pat hainele ei au încetat să mai aibă miros în cameră obiectele au încetat să mai semnifice dezordinea a încetat să mai producă sens acum e la masă scoate din geantă o revistă Cristina poartă haine din ce în ce mai scumpe rujuri din ce în ce mai stridente Cristina înregistrează mici succese

În cameră pijamaua se ascunde sub pătură

În sala de mese, Cristina trage fermoarul hanoracului numără în gând câţi paşi sunt până la hotel *dragi prieteni, am ajuns la concluzia că supereroii sunt întotdeauna prea obosiţi, după ce au salvat lumea, ca să se mai descurce şi pe plan personal dragi prieteni, cineva poate oricând să-ţi închidă telefonul, să găsească un motiv dragi prieteni, am văzut filmul, dar nu-mi amintesc nimic dragi prieteni, prietenii mei îmi spun că parcă nu mai sunt eu şi ei au întotdeauna dreptate dragi prieteni, cele mai triste dintre femei*

Îşi acoperă cu degetele lor fine.

Ia marginea oraşului, fiecare zâmbet ***se started to dance/without wearing no seatbelts*** se concentrează

asupra unei pete minuscule pe sticlă, ca şi cum acolo ar fi microfonul echipată într-un costum nou, uşor sclipitor, încearcă să explice: „copiii stau cu plămânii la soare pe acoperişul oraşului, viitorul sună bine”.

În timp ce vorbeşte, muşchii i se relaxează numai portretele agăţate în perete se tulbură, iar imaginea ei e şi ea acolo, suprapusă omuleţii se zvârcolesc pe scaun hăituiţi de scame electrice fragmente de program zgâriate sau pur şi simplu erori total indiferenţi la stimuli –, dar ea continuă să vorbească pe ecran apar roţi mari de camion, de pe care se scurge ulei încins un creier gigantic din sticlă se roteşte fără încetare sub cerul de neoane explicaţii care o epuizează

Încearcă să danseze, dar nu mai poate **medicamente** seara, după ce colegele ei se dezbracă de halat şi se fâţâie spre uşă, ea mai rămâne se sprijină în palme, îşi ridică fundul pe tejghea deschide căpăcelele de piastic e adevărat că uneori mai simte

Înaintând de-a lungul rafturilor

O rachetă de jucărie piuitul ei ocoiind măsuţa cu pliante ţintindu-i ceafa dar în majoritatea timpului e bine când e *foarte* bine, îşi dezbracă şi ea halatul de o mie de ori îşi dezbracă halatul şi iese, cu poşeta pe umăr de o mie de ori iese, cu poşeta pe umăr acum e mică de tot acum e mică de tot acum e în oraş *cu drag, Cristina cu drag, Cristina cu drag, Cristina etc.*

moartea domnului Popescu toamna începe la fereastră ca o toamnă din filme din stradă urcă zgomote înfundate rar, câte-o pasăre ţipă în apropiere

Înghesuit într-un colţ al patului, ca un pui de pernă şifonat, se gândeşte băieţelul se aude dincolo, pe balcon manipulează angajaţii fabricii de pâine, aşa cum a văzut la *ţăndărică,* le distribuie superputeri vântul îi cotrobăie prin hainele subţiri de vară să-i Dovestească poate lui?

dar nu, nu. asta nu e o treabă pentru copii sau poate fetiţei, aplecată deasupra consolei o mică monstruozitate tandră care din când în când vine la patul lui să-l provoace la un tabinet sau poate tatăl lor, fiul lui, ar fi mai indicat

„Muşchi de vită flambat în coniac” tocmai vine să-i explice

„O minunăţie”.

sau noră-sa, care simt nevoia să intervină

„Şi să fi văzut casă, mobilată ultralux, ca la Paris!”

undeva în pământ soarele încă mai zvâcneşte ca un prunc cald deşi, când îl scot, simte că vremea s-a mai răcit se încordează, dar patul pare acum moale şi parcă din ce în ce mai mult se topeşte în goana roţilor *un fel de epilog:*

În aceeaşi cămaşă de lână albastră au stat pe prag şi au privit cerul dar nici măcar n-au putut vorbi între ei **otravă** vede cum energia dispare din invitaţi duce paharele se întoarce cu ele curate goleşte scrumierele apoi iar, pe ce frecvenţă era?

energia se duce de tot dar ochii lor tulburi şi trişti încă mai vor să descopere buzele lor umflate şi triste încă mai vor să rezolve mâinile lor inexacte şi triste încă mai cer să înţeleagă, deşi la asta se vor pricepe de-acum tot mai puţin

Într-o scenă din *trois couleurs* o bătrână traversează strada pe tocuri ţac-ţac ţac-ţac dar tipul cu pizza sună la uşă o ţine de vorbă plus că intervine şi vecina „poate ştie ceva de izolaţie?”

O familie nouă în bloc, care urcă cu bagaje, salută timid apoi iar, pe ce frecvenţă era?

priveşte ecranul fără să înţeleagă un bărbat deschide o uşă şi tot cerul se năpusteşte în urma lui

Într-o cameră aparent liniştită jos, sub fereastră, un alt bărbat răscoleşte gânditor stratul gros de frunze iar în jurul lui umbra creşte, se adânceşte dar pe cine să-ntrebe? invitaţii dorm, filmul se termină

4,3, 2**, zero** *mail* de ia o prietenă:

„Am fost iarăşi în club, cu toţi gândacii numai prietenii mei erau frumoşi, nemişcaţi şi tăcuţi prin părui lor trecea un vânt plin de culori am dansat cu toţii până la zdrenţe dar, ştii şi tu cum e, iar îşi face treaba şi cu fiecare zi e tot mai lacomă decenţa”.

rămâne la fereastră turtind uşor cu pieptul un buchet

de crizanteme uscate petalele încep să cadă pe calorifer, printre elementi se uită pe geam la grădiniţa cu paznicul uitat afară

O jucărie insipidă şi murdară de care nimeni nu mai pare să aibă – cel puţin pentru o vreme – trebuinţă când iese din bloc, un stol de păsări pare blocat în aer un vânt călduţ îi umflă capul durerea a mai lăsat-o, deşi cu ea se obişnuise apoi iarăşi, gândurile triate cu repeziciune nituri de lumină care se înfig în carne

În pupilele sedate şi secătuite a şi uitat că vorbea la telefon de la celălalt capăt al convorbirii, cineva îi râde acum în ureche fără să ştie de ce, simte nevoia să protesteze:

„Dar nu, nu, e aşa cum zic, nu mai râde”.

aşa de tare se înteţise vântul strălucitor şi dezastruos, undeva deasupra cei perfecţi trebăluiau **sfârşit** omuleţi în alb montează şi demontează copaci, în faţa ferestrei ascunde şi ea florile care se iţesc vesele, de sub frunzele prăfuite, le scoate la lumină, le ascunde din nou miciie evenimente ale zilei au fost gestionate mesele şi ziua de lucru s-au întâmplat deja poate acum să iasă în Dare unde copiii întorc capetele şi o privesc miraţi

Îşi părăsesc leagănele şi ea atunci simte o durere în braţ de parcă i l-ar smulge cineva dar e bine că simte caută, ca întotodeauna, un loc mai la margine:

zânele îşi scutură cărui la soare piticii beau iimonadă pe terasă elefanţii se pierd în mulţime pisiciie adorm şi dispar ploaia se porneşte am semn picături din ce în ce mai repezi prin ploaie paşi smuciţi pe cni Duri, senzaţia că e din ce în ce mai bine senzaţia că e din ce în ce mai rău

O surprinde o tăietură pe dinăuntru care se stinge spre tâmple un acord dintr-o piesă nouă apoi imediat muzica începe să sclipească în jurul ei dementă ca o rochie de prinţesă părul ud al prinţesei părul prinţesei **colonia penitenciară** camera nu s-a schimbat sentimentul că nu se poate aşeza nicăieri

O murdăreşte până la urmă iese la telefon, vocea părea golită de orice tandreţe o bătrână într-o casă cu frig,

între un câine şi o pisică acum pare mai umană chiar dacă memoria s-a dus, răspunsuri automate încă mai vin, conversaţia curge aproape firesc

În schimb, bătrânul vorbeşte singur în bucătărie

Îl pândeşte prin gemuleţul de la uşă a văzut documentele, dar se preface că nu ştie nimic

„Un teanc de facturi” o să spună, „atâta tot”.

lui îi place să plimbe câinele mai ales seara târziu, pe întuneric, să-l simtă cum zvâcneşte viu în lesă parcă îi dă putere nici la televizor nu se mai uită

„Călăii n-ar fi existat” zice „dacă n-ar fi inventat creştinii pedeapsa capitală”.

Întinde piciorul cu pantoful lustruit scutură puţin pantalonul, ca să nu facă genunchi „aşa că pentru mine e clar cine e vinovat” face o pauză:

„Toţi sunt”.

În timpul ăsta, nepoţelul se descurcă singur desenează în camera lui nu ştie să facă decât avioane aşa că face avioane pe care le împrăştie apoi pe jos şi le şifonează sub picioare

Contravaloarea timbrului literar se virează în contul Uniunii Scriitorilor din România NR. R044 RNCB 5101 0.000 0171 0001 B.C.R. UNIREA I BUCUREŞTI